

Gran 'Rèquiem' al Palau

CRÒNICA L'Orfeó Català va culminar amb la missa de Duruflé el concert del 125è aniversari

|| **CÉSAR LÓPEZ ROSELL**
 BARCELONA

L'Orfeó Català va oferir la seva primera actuació pública el 5 d'abril de 1892 a la fàbrica de pianos Bernareggi interpretant l'*Ave verum* de Mozart. Dimecres al vespre es van complir 125 anys d'aquesta aparició escènica, i per celebrar l'efemèride la formació que dirigeix el britànic Simon Halsey va preparar un programa de música polifònica religiosa tan variat com ambiciós que va desenvolupar al Palau de la Música. En el repertori hi figuraven, a més de l'obra esmentada, conegudes peces de Pau Casals, Francis Poulenc i l'emocionant *Rèquiem, op 9* de Maurice Duruflé, una obra idònia per mostrar l'estat de forma i els progressos fets pel cor des que treballa amb el seu nou titular.

El resultat no va poder ser millor i el públic va acabar aplaudint reiteradament els protagonistes de la vetllada, sobretot després de la recreació de l'esmentada missa de difunts. Diversos factors van contribuir a aquest èxit. En primer lloc, la meticulosa preparació del concert a partir d'una direcció atenta als mínims detalls i destinada a potenciar una sonoritat d'acord amb l'esperit de les obres. Un gran treball de Halsey, reforçat per l'impecable organista Alex Mason, solista important en l'engranatge d'una peça com la de Duruflé, concebuda

en la seva reducció per a orgue, cor mixt, mezzo i baríton, aquests últims molt ben representats per Tànit Bono i Josep-Ramon Olivé.

BELL DUET CLARET-BONO // La bona combinació d'aquests intèrprets i el violoncel·lista Lluís Claret amb la coral en la recreació de la missa va fer que la interpretació pugés un esglaó més. Va ser particularment bell el duet entre Claret i Bono, amb el suport de l'orgue, en el moviment *Pie Jesu* i sempre perfectes en l'estil les intervencions d'Olivé. L'obra, de l'any 1947, basada en el cant gregorià però amb una relectura actualitzada després d'uns segles de pèrdua de la riquesa expressiva d'aquesta música, utilitza el mateix text que el cèlebre *Rèquiem* de Fauré. Des de l'*Introit* fins a l'esperançador *In Paradisum*, el treball d'orgue i cor va perfilar molt bé el color i els canvis de les melodies gregorianes en funció de cada moviment.

O vos omnes i *Nigra sum*, totes dues de Pau Casals, van obrir el concert seguides d'unes lletanies de Poulenc centrades en la Mare de Déu Negra del monestir de Rocamadour. Aquestes obres van omplir, amb el ben interpretat *Ave verum*, una variada primera part en què també va brillar Mason amb una improvisació al voltant del *Veni creator*. En conjunt, una cita tan històrica com estimulante. ≡